

Ο πόλεμος, τα ΜΜΕ και ο ελληνικός λαός

Σχόλια γύρω από τις απόψεις του κ. Ανδριανόπουλου για τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία

Πολύ θα επιθυμούσα το άρθρο με τίτλο «NATO's odd man out», που δημοσιεύτηκε την 14η Απριλίου στην εφημερίδα *The Wall Street Journal Europe*, να είχε γραφτεί από κάποιο «διανοούμενο» του Woodrow Wilson Center της Ουάσιγκτον και όχι από έλληνα πολιτικό, και η υπογραφή που φέρει να τέθηκε μετά από παροτρύνσεις και πιέσεις που δύσκολα μπορούν να αντέξουν εύκαμπτες ραχοκοκαλιές. Η επιθυμία μου όμως ξεπερνάει κατά πολύ την πεποίθησή μου, καθώς και την ικανότητα να διεισδύσω στην άβυσσο της ψυχής.

Προσπαθήστε όμως να φανταστείτε το εξής σενάριο: Υπουργός πρόσφατων αμερικανικών κυβερνήσεων, πολλάκις εκλεγείς στο Κογκρέσο και ενεργό μέλος του πολιτικού κατεστημένου, προσφεύγει με άρθρο του σε ευρωπαϊκή εφημερίδα για να εκφράσει την αγανάκτησή του με τα αμερικανικά «πολιτικά κόμματα τα οποία, συμπράττοντας με τον Τύπο», δεν ενημερώνουν αντικειμενικά τον αμερικανικό λαό για τη σφαγή του ενός τρίτου του πληθυσμού του Ανατολικού Τιμόρ από το «χασάπη» της Ινδονησίας Σουχάρτο. Ξέρω ότι ζητάω πολλά από τη φαντασία σας, όμως η πραγματικότητα, η οποία συνήθως ξεπερνά και την πιο αχαλίνωτη φαντασία, σπεύδει εις βοήθειαν.

Στο παραπάνω άρθρο του ο κ. Ανδρέας Ανδριανόπουλος:

1. Μας αποκαλεί «σχιζοφρενείς, με βαθιά ριζωμένη κρίση ταυτότητας».

Φαίνεται ότι πρέπει να είσαι «σχιζοφρενής» για να αγανακτήσεις και να συγκινηθείς από τις συγκλονιστικές ειρωνείες αυτής της σφαγής, τις οποίες οι άφρονες δεν αντιλαμβάνονται:

α) Από αεροδρόμιο της Ιταλίας ξεκινούν τα βομβαρδιστικά του ΝΑΤΟ για να ισοπεδώσουν τη Γιουγκοσλαβία, έχοντας ως έμμεσο αποτέλεσμα τη δημιουργία εκατοντάδων χιλιάδων αλβανόφωνων προσφύγων, ενώ από γειτονικό αεροδρόμιο ξεκινούν τα C130 για να προσφέρουν ανθρωπιστική βοήθεια στους πρόσφυγες που δημιουργεί το προηγούμενο αεροδρόμιο.

β) Μετά τη σφαγή στο Γυμνάσιο του Littleton του Colorado, ο θλιμμένος Μεγάλος Παρηγορητής, που μόνο από το σκύλο του δεν έχει ζητήσει συγγνώμη, δαγκώνοντας το κάτω

χείλος μιλάει στο λαό του: «Πρέπει να διδάξουμε στα παιδιά μας να επιλύουν τις διαφορές τους με διάλογο και όχι με όπλα». Το ίδιο βράδυ η Γιουγκοσλαβία δέχεται το σφοδρότερο μέχρι τότε βομβαρδισμό από 600 εξόδους πολεμικών αεροσκαφών.

γ) Το Βελιγράδι είχε να βομβαρδιστεί από τον Απρίλιο του 1941. Τότε ισοπεδώθηκε από τη Luftwaffe που έστειλε ο Χίτλερ, τώρα ισοπεδώνεται (και) από τη Luftwaffe που έστειλε ο Στρένερ. Και οι δύο, αυτοαποκαλούμενοι σοσιαλιστές.

δ) Μετά το βομβαρδισμό του Απριλίου του 1941, τέσσερις φασιστικοί στρατοί εισέβαλαν στη Γιουγκοσλαβία: της Γερμανίας, της Ιταλίας, της Ουγγαρίας και της Βουλγαρίας. Οι τρεις απ' αυτούς είναι στο NATO και ετοιμάζονται να ξαναεισβάλλουν.

ε) Στους εορτασμούς των 50 χρόνων του North American Terrorist Organization στην Ουάσιγκτον, που θύμιζαν χιλιετική πολεμική πασαρέλα, θα παρατηρήσατε ότι το «μεγαλόπρεπο» σήμα του NATO περικλειόταν από ένα Πεντάγωνο τραπεζί και όχι από το παραδοσιακό κυκλικό.

2. Δηλώνει ότι «η Ελλάδα φαίνεται να έχει τυφλωθεί από την προπαγάνδα», η κυβέρνηση δεν στηρίζει επαρκώς το NATO «στην προσπάθειά του να γονατίσει τη σερβική στρατιωτική μηχανή» και δεν επιδεικνύει αρκετό μένος κατά του Μιλόσεβιτς.

Φαίνεται ότι ο κ. Ανδριανόπουλος δεν άκουσε τον Άκη Τσοχατζόπουλο να αποκαλεί τον Μιλόσεβιτς «χασάπη» (μουσική στα όρα του κ. Ανδριανόπουλου) και να τον κατηγορεί για εθνοκάθαρση κατά των αλβανοφώνων του Κοσσυφοπεδίου. Προκαλώ, όμως, τον κ. Τσοχατζόπουλο και τον κ. Ανδριανόπουλο να μας υποδείξουν έναν αμερικανό πρόεδρο των τελευταίων 50 χρόνων που υπήρξε λιγότερο «χασάπης» (ή τέρας ή αιμοσταγής ή εγγληματίας κατά της ανθρωπότητας) από τον Μιλόσεβιτς. Εάν δεν μπορούν, τότε απλή συμμετρία απαιτεί από όποιον στολίζει τον Μιλόσεβιτς με κάποιον από τους παραπάνω χαρακτηρισμούς να πράττει το ίδιο και όταν αναφέρεται σε αμερικανό πρόεδρο της τελευταίας πενήνταετίας. Θα ήταν δε πολύ ενδιαφέρον να μας δείξει ο κ. Ανδριανόπουλος ένα άρθρο του με το οποίο προτείνει τη χρήση της «συμμαχίας [NATO] για να γονατίσει» την τουρκική στρατιωτική μηχανή, ώστε να σταματήσουν οι τουρκικοί διωγμοί κατά των Κούρδων. Αντίθετα, ο «σχιζοφρενής» ελληνικός λαός, εάν έβλεπε τη «συμμαχία» να βρέχει βόμβες και πυραύλους στην Αγκυρα και την Κωνσταντινούπολη, να καταστρέφει γέφυρες, εργοστάσια, διυλιστήρια, μνημεία, κατοικημένες περιοχές και να δημιουργεί οικολογική καταστροφή στη γειτονική Τουρκία, με πρόσχημα την προστασία των Κούρδων, θα ήταν πάλι στους δρόμους διαδηλώνοντας ενάντια στη NATOϊκή φονική μηχανή. Διότι ο ελληνικός λαός γνωρίζει ότι οι διωγμοί κατά των Κούρδων (πολύ χειρότεροι απ' αυτούς των αλβανοφώνων του Κοσσυφοπεδίου πριν από τους NATOϊκούς βομβαρδισμούς και συγκρούσεις ούτε και σήμερα: πάνω από 2.500.000 πρόσφυγες, 100.000 νεκροί, 3.500 κατεστραμμένα χωριά) θα σταματούσαν με μια απλή πράξη, χωρίς επέμβαση του NATO: με το να σταματήσουν η Αμερική και η Γερμανία να τροφοδοτούν με όπλα το καθεστώς της Τουρκίας και να καλύπτουν πολιτικά και διπλωματικά.

3. Αγανακτεί διότι πολιτικοί, τηλεόραση και εκκλησία, καθώς και το «ποδηγετούμενο» κοινό, «τάσσονται υπέρ του Μιλόσεβιτς».

Εδώ θέτει ο κ. Ανδριανόπουλος, όπως εξάλλου και η συντριπτική πλειοψηφία της αμερικανικής διανοήσης, ένα νόθο δίλημμα: ΝΑΤΟϊκοί βομβαρδισμοί ή Μιλόσεβιτς. Ο ελληνικός λαός είναι κατά των ΝΑΤΟϊκών βομβαρδισμών και στηρίζει το σερβικό λαό. Η βοήθεια όμως που προωθεί η Ελλάδα σ' αυτή την περιοχή πηγαίνει και στο Βελιγράδι και στους αλβανόφωνους πρόσφυγες του Κόσοβο, θύματα κυρίως των αγριότητων των σερβικών δυνάμεων στο Κόσοβο, αλλά επίσης «προβλέψιμο» αποτέλεσμα και των βομβαρδισμών, σύμφωνα με το στρατηγό Κλαρκ (δηλώσεις 26 Μαρτίου). Από την αντίθεσή μας στους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς το συμπέρασμα ότι «τασσόμεθα υπέρ του Μιλόσεβιτς» είναι ένα προφανές non sequitur.

4. Ισχυρίζεται ότι τα ΜΜΕ στην Ελλάδα παρουσιάζουν «στρεβλή εικόνα των γεγονότων στα Βαλκάνια».

Αυτό ενδέχεται να περιέχει μερική αλήθεια, αλλά όταν αποκρύπτεις μια άλλη συναφή αλήθεια (τα ΜΜΕ της Αμερικής και της Αγγλίας παρουσιάζουν μια πολύ πιο στρεβλή εικόνα), τότε η αλήθεια σου μετατρέπεται σε όργανο καταπίεσης και ποδηγέτησης της σκέψης. Ας δούμε, όμως, τι διαβάζουν στις εφημερίδες τους οι αμερικανοί πολίτες. Ο επικεφαλής διπλωματικός ανταποκριτής των *Τάιμς της Νέας Υόρκης*, Thomas Friedman, γράφει: «12 μέρες χειρουργικών βομβαρδισμών δεν περιμέναμε να πείσουν τη Σερβία. Ας δούμε όμως τι θα καταφέρουν 12 εβδομάδες λιγότερο χειρουργικών βομβαρδισμών» και παροτρύνει την κυβέρνηση των ΗΠΑ, παραφράζοντας το φιλειρηνικό τραγούδι του John Lennon, «δώστε στον πόλεμο την ευκαιρία» (6 Απριλίου 1999). Στις 23 Απριλίου επανέρχεται: «Είτε μας αρέσει είτε όχι είμαστε σε πόλεμο με τους Σέρβους και το κόστος γι' αυτούς πρέπει να είναι ξεκάθαρο: κάθε εβδομάδα που θα ληηλατούν το Κοσσυφοπέδιο θα στέλνουμε το κράτος τους, συντρίβοντάς τους, μια δεκαετία πίσω. Θέλετε 1950; Μπορούμε να σας στείλουμε στο 1950. Θέλετε 1389; Μπορούμε να σας στείλουμε στο 1389». (Πρέπει να τον πιστέψουμε τον κύριο, διότι αυτό ακριβώς έπραξαν οι ΗΠΑ στο Ιράκ.) Εγώ πάντως δεν άκουσα έλληνα δημοσιογράφο (μπορεί να μου διέφυγε) να παροτρύνει τον Μιλόσεβιτς να «συντρίψει» τους αλβανόφωνους του Κοσσυφοπεδίου και να τους στείλει έξι αιώνες πίσω. Προσέξτε πώς ο Friedman, πειθήνιο όργανο της αμερικανικής ελίτ, μιλάει για «πόλεμο». Αφελής εγώ, πίστευα πως ο πόλεμος απαιτεί δύο αντιπάλους στο πεδίο της μάχης. Όταν ο ένας εκ των αντιπάλων ισοπεδώνει ένα κράτος από απόσταση ασφαλείας, τότε πρέπει να μιλάμε για έγκλημα ή για σφαγή.

Και λίγο αργότερα διαβάζουμε στην ίδια εφημερίδα, σε άρθρο με τίτλο «Στρατιωτική Ανάλυση»: «Μάλιστα, στελέχη του Πενταγώνου και του ΝΑΤΟ σκέφτονταν ότι η ολική απέλαση των Αλβανών από το Κόσοβο θα παρείχε στη Συμμαχία ένα μεγάλο στρατιωτικό πλεονέκτημα. Θα έμεναν εκεί, είτε ο εκπρόσωπος του Πενταγώνου Kenneth Bacon, κυρίως σερβικά στρατεύματα και θα μπορούσαμε να τους επιτεθούμε με μεγαλύτερη ακρίβεια και σφοδρότητα». Η ειλικρίνεια είναι αφοπλιστική αλλά και διαφωτιστική.

5. Διαπιστώνει ότι στις ελληνικές τηλεοράσεις προσκαλείται «ένας παράξενος συνδυασμός από εθνικιστές, αριστερούς εξτρεμιστές, σέρβους εμιγκρέδες και σκοτεινά δημόσια πρόσωπα».

Δεν φαντάζομαι να εννοεί τους Μίκη, Κούνδουρο, Σωμερίτη, Ζουράρι, Μίχα, Αλεξανδράκη, Μεταλλινό ... αν και δεν μπορεί να είναι κανείς σίγουρος. Σίγουρα όμως δεν εννοεί τον καθηγητή του Συνταγματικού Δικαίου κ. Βενιζέλο και τον κ. Γ. Μαρίνο, οι οποίοι στις τηλεοπτικές εμφανίσεις τους μας έδωσαν σύντομα και ενδιαφέροντα μαθήματα ιστορίας και ανάλυσης.

Στην εκπομπή «Αμφιθέατρο», στις 28 Απριλίου, ένας ακροατής ρωτάει για το Διεθνές Δίκαιο (Δ. Δ.) και τη νομιμότητα της ΝΑΤΟϊκής επέμβασης.

Ο κ. Βενιζέλος απαντάει: *«Κακώς πιστεύουν πολλοί στην Ελλάδα ότι αυτό που λέγεται Δ. Δ. είναι μια δημοκρατική και εξισωτική υπόθεση... ο ίδιος ο ΟΗΕ βασιίζεται στη βαθιά ανισότητα των μελών του».*

Μα η απάντηση στο έλλειμα δημοκρατίας στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ σίγουρα δεν είναι η προσφυγή σε έναν οργανισμό (ΝΑΤΟ) πιο αυθαίρετο, λιγότερο δημοκρατικό και πολύ λιγότερο υπόλογο στη διεθνή κοινή γνώμη. Το ΝΑΤΟ, για να επιβάλλει την ειρήνη, στέλνει τη μηχανή του πολέμου και για να σώσει ζωές στέλνει αυτούς που έχουν εκπαιδευτεί για να σκοτώνουν. Από λογική σκοπιά, αυτό δεν διαφέρει από το να προσλαμβάνονται πυρομαχίες από την Πυροσβεστική Υπηρεσία.

«Η χρησιμότητα των θεσμών στο Δ. Δ. και στο Δίκαιο είναι να καταγράφουν το συχετισμό των δυνάμεων... Ο συχετισμός δυνάμεων είναι συχετισμός στρατιωτικής δύναμης».

Εδώ, όπως αρμόζει υπό καθεστώς «υπαρκτού νεοφιλελευθερισμού», η καθηγητική ελίτ παραχωρεί τη θέση της στην ουσιαστική ελίτ του χρήματος και των όπλων.

«Όποιος δεν καταλαβαίνει ότι το Δ. Δ. υπαγορεύεται από το συχετισμό των δυνάμεων, τότε αυταπατάται και κάνει εσφαλμένες αναλύσεις και δεν προστατεύει τα μακροπρόθεσμα και στρατηγικά συμφέροντα της χώρας του... Αυτό πρέπει να το καταλάβουμε εάν θέλουμε να είμαστε υπεύθυνοι έναντι του εαυτού μας και της ιστορίας μας».

Τότε τι εορτάζουμε την 28η Οκτωβρίου και τη 17η Νοεμβρίου, κ. Βενιζέλο; Μήπως την επική ανοησία μας που δεν μετρήσαμε σωστά το «συχετισμό δυνάμεων»;

Ο ίδιος ακροατής, αναφερόμενος στη βιομηχανικά αναπτυγμένη Δύση, σχολιάζει: «Με τη ληστεία του υπόλοιπου κόσμου φτάσανε στην ανάπτυξη» (σημειώνουμε ότι ο ακροατής δεν αναφέρθηκε στις αποικίες).

Η αποστομωτική απάντηση του κ. Μαρίνου: «Οι ΗΠΑ, η ισχυρότερη οικονομική δύναμη, δεν είχαν αποικίες».

Ομολογεί, άθελά του ίσως, ότι μέσα από τις αποικίες έγινε ληστεία. Για να προστατέψει όμως τους προσφιλείς του Αμερικανούς, τους «στερεί» τις αποικίες τους, π.χ. Χαβάη, Φιλιππίνες, Κούβα, Αϊτή. Περιέργως δε, ο ειδικός περί τα οικονομικά (αλλά πάντα ψυχροπολεμικός) κ. Μαρίνος πιστεύει ότι στον αιώνα μας μόνο μέσα από τις αποικίες γίνεται η ληστεία.

6. Μας παροτρύνει να αποδεχτούμε την «ανθρωπιστική φύση της ΝΑΤΟϊκής επέμβασης»

Οι ΗΠΑ είναι η ηγεμονική και καθοριστική δύναμη του ΝΑΤΟ. Για να αποδεχτούμε «ανθρωπιστική βομβιστική επέμβαση» ενός στρατιωτικού μηχανισμού σε μια προβληματι-

κή περιοχή, εκτός των άλλων παραμέτρων που πρέπει να μελετήσουμε και των ειρηνικών μέσων επίλυσης του προβλήματος που πρέπει να εξαντλήσουμε, θα βοηθούσε σημαντικά στην κατά το δυνατόν πρόβλεψη του αποτελέσματος μιας τέτοιας επέμβασης μια αναδρομή στο πρόσφατο παρελθόν, για να δούμε τα αποτελέσματα των πολλαπλών «ανθρωπιστικών επεμβάσεων» των ΗΠΑ.

α) Στο Βιετνάμ επεμβαίνει ο Κένεντυ για να φέρει «την ελευθερία και τη δημοκρατία» στους Βιετναμέζους, οι οποίοι κινδυνεύουν από τους «Βιετκόνγκ» που πρόσφατα απελευθέρωσαν το Βιετνάμ από το γαλλικό αποικιακό ζυγό. Μετά από δεκατρία χρόνια οι ΗΠΑ αποσύρονται, αφήνοντας πίσω τους 3.500.000 νεκρούς στο Βιετνάμ, το Λάος και την Καμπότζη, τρία διαλυμένα κράτη, που ακόμη δεν μπορούν να ορθοποδήσουν, και γη καμμένη και δηλητηριασμένη από την πιο καταγιστική και εκτεταμένη χρήση νατάλμ και χημικών όπλων που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα. Ακόμη και σήμερα υπάρχουν χιλιάδες τερατογενέσεις, οι οποίες οφείλονται στα χημικά αυτά όπλα.

β) Για να φέρουν τη «δημοκρατία» στη Χιλή (1973) και στη Γουατεμάλα (1954), που «κινδύνευαν» από τις εκλεγμένες τους προοδευτικές κυβερνήσεις, οι ΗΠΑ επεμβαίνουν «ανθρωπιστικά» για να εγκαταστήσουν πολυτείς στρατιωτικές δικτατορίες. Αποτέλεσμα, δεκάδες χιλιάδες νεκροί, εξαφανισμένοι και πρόσφυγες.

γ) Στο Ιράκ επεμβαίνουν και συνεχίζουν την επέμβαση, μεταξύ άλλων, για να προστατεύσουν την ανθρωπότητα από τα «όπλα μαζικής καταστροφής» που βρίσκονται στα χέρια του Χίτλερ Νο2 (αφού Νο3 είναι ο Μιλόσεβιτς). Ενδιαφέρουσα και αυτή η «ανθρωπιστική» επέμβαση, δεδομένου ότι οι ΗΠΑ είναι το μόνο κράτος που έχει παραγάγει και χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα μαζικής καταστροφής (βιολογικά, χημικά, πυρηνικά, οικονομικό αποκλεισμό). Αποτέλεσμα, εξαθλιωμένος ιρακινός λαός, κατεστραμμένες η οικονομία, η υποδομή, τα συστήματα ύδρευσης και αποχέτευσης, 600.000 νεκροί και έως σήμερα 5.000 παιδιά κάθε μήνα πεθαίνουν από έλλειψη τροφής, φαρμάκων και πόσιμο νερού. Τα παραδείγματα εύκολα πολλαπλασιάζονται. Με βάση τα ανωτέρω, θα μπορούσε, συνεπώς, να προβλέψει κανείς ότι τα αποτελέσματα της τελευταίας «ανθρωπιστικής επέμβασης» θα ήταν εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες, χιλιάδες νεκροί, εξαθλιωμένοι λαοί, κατεστραμμένες οικονομίες... Τα ζούμε ήδη.

7. Για την Ελλάδα ως μέλος της Ε.Ε., αναφέρεται στην «τεράστια εξάρτηση της Ελλάδος από ελεημοσύνες των Βρυξελλών».

Πιστεύει, δηλαδή, ο επιφανής αυτός διανοούμενος του Woodrow Wilson Center πως οι Βρυξέλλες είναι ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα; Ή απλώς αυτή είναι η τελευταία του προσβολή προς τον ελληνικό λαό, πριν κλείσει το άρθρο του με το εξής μικροπολιτικό μελόδραμα. Αναφερόμενος στον ελληνικό λαό, ρωτάει: «Αξίζει σε έναν τόσο έξυπνο και ζωντανό λαό [πρώην «σχιζοφρενή»] να υποφέρει διότι στην κρίσιμη αυτή στιγμή στερείται ικανών και φρόνημων ηγετών;» Ρίγη συγκίνησης με πλημμυρίζουν καθώς θυμάμαι τη ρήση του αείμνηστου αμερικανού δημοσιογράφου I. F. Stone (Izy): «Κάθε κυβέρνηση κινείται από ψεύτες και τίποτα από ό,τι λένε δεν πρέπει να το πιστεύουμε». Κάπως υπερβολικός ο Izy, αλλά όχι πολύ.

Στις τηλεοπτικές του εμφανίσεις ο κ. Ανδριανόπουλος, όπως και ο κ. Σημίτης εξάλλου,

μας λέει ότι ενδιαφέρεται πρώτα για το Εθνικό Συμφέρον. Αυτός είναι ένας οργουελισμός που χρειάζεται μετάφραση. Το «Εθνικό», για τον κ. Ανδριανόπουλο, όπως εξάλλου και για όλες τις εξουσίες που προσπαθούν και καταφέρνουν να επιβάλλουν στον πλανήτη τον υπαρκτό νεοφιλελευθερισμό, περιλαμβάνει ένα μικρό ποσοστό των Ελλήνων, κυρίως την επιχειρηματική και τραπεζική ελίτ, απ' όπου απορρέει και η ισχύς της εξουσίας τους. Το μικρό αυτό ποσοστό διευρύνεται μόνο κάτω από τη μαζική πίεση του κόσμου.

Διαφαίνεται στο άρθρο ότι ο κ. Ανδριανόπουλος έχει υιοθετήσει (όπως και η συντριπτική πλειοψηφία της αμερικανικής διάνοησης) τις έννοιες «καλός» και «κακός» δικτάτορας, όπως «καλοί» και «κακοί» Κούρδοι. Είναι κι αυτοί οργουελισμοί που χρειάζεται να μεταφραστούν. «Καλοί» δικτάτορες είναι οι δικοί μας, οι πλήρως ελεγχόμενοι: Μάρκος, Σουχάρτο, Σάχης, Πινοσέτ, Σαντάμ (πρω 1990), Νοριέγκα (πρω 1990), διάφοροι πρίγκιπες και βασιλείς της Μέσης Ανατολής. «Κακοί» αυτοί που δεν επιδεικνύουν ικανοποιητική δουλικότητα (Σαντάμ μετά 1990, Άσαντ, Χομείνι, Καντάφι, Νοριέγκα μετά 1990, Μιλόσεβιτς) ή αυτοί που θέλουν να χρησιμοποιήσουν τους εθνικούς πόρους κυρίως για τους λαούς τους και όχι για τις αμερικανικές επιχειρήσεις (Χο Τσι Μινχ, Φιντέλ Κάστρο). «Καλοί» Κούρδοι αυτοί που μάχονται τον «κακό» δικτάτορα (Σαντάμ), «κακοί» Κούρδοι εκείνοι που συντρίβονται από το «καλό» καθεστώς της Τουρκίας.

Τέλος, θα έπρεπε να διευκρινίσω ότι αυτό το κείμενο δεν απευθύνεται στον κ. Ανδριανόπουλο. Θα ήταν χαμένα λόγια, καθώς πιστεύω πως οι εξουσίες και αυτοί που τις υπηρετούν ποτέ δεν πείθονται από επιχειρήματα στη βάση των οποίων είναι η ηθική στάση. Αυτοί καταλαβαίνουν μόνο τη γλώσσα του στενού συμφέροντος και του στιγνού ρεαλισμού.